

Tiden og evigheden

Enten-eller

Den kristne tro er troen på det historiske faktum, at Gud blev menneske i tiden, i historien. Han blev født af en jomfru, døde på korset og opstod fra de døde.

I den første tid efter opstandelsen viste han sig for mangfoldige troende og vantro. Ikke i en mindre virkelig skikkelse end den, han levede i på jorden, men tværtimod i en langt mere virkelig skikkelse. Ganske historisk og konkret.

Tror man ikke dette, så er man ikke kristen, og så bør man naturligvis bekæmpe kristendommen, således som løgn og usandhed altid skal bekæmpes.

Kommer man omvendt frem til, at kristendommen er sand, så bliver man, hvis man er et ærligt sanddru menneske, naturligvis nødt til at indrette hele sit liv efter denne sandhed. Der findes ingen mellemvej.

Miraklet

Alt dette betyder så naturligvis også, at man ikke kan være kristen og samtidig betvivle, at Jesus kunne udføre mirakler på jorden.

Hvis han f.eks. ikke kunne gå på vandet eller opvække en død, så ville han ikke være Gud som blev menneske, så ville han ikke være den korsfæstede og opstandne frelser, og så er kristendommen usand og bør bekæmpes. Så er det et frygteligt overgreb f.eks. at døbe sine børn og opdrage dem i den kristne tro. Men hvis Jesus er Kristus, og det er Han, så bør Han og Hans gudstjeneste på jorden, naturligvis være i centrum af vore liv.

Og fordi vi i Jesus møder den almægtige Gud, derfor strider miraklerne ikke mod naturlovene, de viser tværtimod, hvem der er såvel naturlovenes som historiens og tidens skaber og herre.

Kun fordi miraklerne skete i virkeligheden, er de også tegn som, viser hen til Jesus Kristus, som viser ud i vores liv og som viser frem mod evighedslivet i Guds rige.

Byen Nain

Således også Jesu opvækkelse af en død ung mand i byen Nain (Lukasevangeliet kapitel 7 vers 11-17). Nain er en konkret by i Galilæa. Den ligger 7 kilometer sydvest for bjerget Tabor.

På stedet uden for byporten i Nain, hvor Jesus viste sig som herre over tiden, ved at opvække en krop der allerede var på vej i opløsning og klar til at blive begravet, blev der allerede kort efter Jesu død bygget en kirke, som stod i tusind år. Kirken blev omkring år 1200 revet ned af invaderende muslimer og erstattet af en moske, men i 1880 blev moskeen købt af nogle munke, og nu står der atter en kirke.

En kirke bygget til ære for, at netop hér satte den almægtige gud et af sine mest synlige aftryk i verden og han viste frem mod sin endelige overvindelse af døden og mørket påskemorgen.

Enkens søn i Nain gives tilbage til sin moder og lever måske 40, måske 50, måske 60 år mere her på jorden. Hans død udsættes. Men langfredag, ved Jesu Kristi stedfortrædende offerdød, og påskemorgen, ved Hans opstandelse, overvindes døden én gang for alle. Døden udsættes ikke, den ophæves.

Det evige liv

Fordi Jesus er såvel denne verdens som tidens og historiens Herre og Konge, og fordi alt, også døden, er i hans almægtige hånd, derfor behøver den troende kristne, som i gudstjenesten modtager det legeme og blod, som Jesus på korset ofrer for os, intet at frygte. Heller ikke døden og heller ikke dommen, når Han kommer igen på den yderste dag.

Dette betyder nu ikke, at livet i denne verden gøres mindre vigtigt. Tværtimod: Fordi der efter livet følger en dom og et evigt liv, derfor er vore liv allerede nu uendeligt vigtige. Øjeblikket får evighedsbetydning og det enkelte lille menneske får evighedsværdi.

Det er det enkelte menneske – også det ufødte barn eller den komplet demente – som har uendelig værdi og som bærer Guds billede i sig. Hvert enkelt menneske har del i Guds evighed og i skabende frihed.

Friheden

Fordi vi har borgerskab i himlen, derfor er vi frie. Frie til ikke at bruge vort liv for vores egen skyld, frie til ikke at skulle realisere os selv og vores egen narcissisme men i stedet leve for vor næstes skyld.

Frie til at bruge vore liv på gode gerninger, som ingen opdager. Frie til at påtage os vores næstes skyld og gæld. Frie til at give alt, hvad vi ejer, til vores fattige nabo.

Frie til at ignorere splinten i vor næstes øje og i stedet se bjælken i vort eget. Frie til at ofre vores liv for næsten. Frie til at blive martyren, som alle tror er skurken. Frie til at ignorere denne verdens dom.

Fordi vi som kristne kender Guds mirakler, derfor kan vi gå ind i en hvilken som helst kamp med åben pande og muntert sind.

Jesus Kristus kan når som helst sige til os, som han siger til den døde unge mands mor: “Græd ikke. “ Ja, ingen andre end Jesus Kristus har ret til at sige disse ord til en sørgende mor.

Jesus siger til hver enkelt af os, som han siger til unge mand: “Jeg siger dig: rejs dig op.” Og vi skal på søndag rejse os og gå hen til kirken for at modtage vores himmelske rejsemad, dvs. vor Herre og frelsers eget legeme og blod, som blev ofret for os. Ofret som et gudvelbehageligt offer. Derved hæves vi op i Guds virkelighed og derved gøres vi frie på jorden.